

10. Tongen en profetieën (14:1 – 40)

10.1 Inleiding

Hoofdstuk 14 is een gedeelte dat misschien vooral bekend geworden is door vers 1, de veel geciteerde tekst waarin het streven naar de geestesgaven wordt aangemoedigd. De grote lijn van het hoofdstuk is niet moeilijk: aan de orde is het gebruik van de tongentaal en profetieën in de samenkomst. Het beoefenen van deze geestesgaven moet dienen tot opbouw van de gemeente. Het spreken in tongen, zonder vertaling, wordt niet door anderen begrepen en heeft dus geen nut voor de gemeente (wel voor de betrokkene zelf). Een profetie daarentegen is voor iedereen verstaanbaar en sticht (als het goed is) de gemeente.

Verder gaat Paulus ook het ongebreidelde gebruik van tongen (met vertaling) en profetie tegen. In een samenkomst moet hun aantal beperkt zijn (27, 28 en 29).

Toch bevat dit hoofdstuk ook een aantal exegetische moeilijkheden. Wat betekenen de verzen 23, 24 en 25 en in het bijzonder ook de verzen 34, 35 en 36? In het volgende wordt hierop ingegaan.

10.2 Tongentaal

De eerste keer dat er in het NT gesproken wordt van 'tongen' is in Mark. 16:17:

Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken,

'Tong' is een vertaling van het Griekse woord 'glossa'. Dit woord had ook eenvoudig met 'taal' vertaald kunnen worden. Het Boek gebruikt: (vreemde) talen en de NBV: onbekende talen of ook wel: klanktalen. Het gaat bij het spreken in tongen dus om veelal onbekende talen. Er zijn echter ook getuigenissen van een tongentaal waarbij het ging om een bekende aardse taal. 13:1 lijkt hier ook op te wijzen:

Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.

'Tongen der mensen' heeft dan betrekking op aardse talen en 'tongen der engelen' op hemelse talen.

De tongentaal is in evangelische en charismatische kringen onderwerp van veel (verhitte) discussie geweest (en nog wel). Een belangrijke vraag die daarbij dikwijls naar voren komt is:

- Moet je na de doop in de Heilige Geest in tongen kunnen spreken?

Als men de getuigenissen in het boek Handelingen leest dan lijkt het erop dat deze vraag bevestigend beantwoord moet worden. Men ga na:

Hand. 2:4 en zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.

Hand. 10:45 En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort,

46 want zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken.

Hand. 19:6 En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden.

In Handelingen 8 lezen we dat de gelovigen in Samaria de Heilige Geest ontvangen. Hier leest men niet dat er in tongen wordt gesproken. Natuurlijk betekent dat niet dat er geen tongentaal was, het wordt eenvoudig niet vermeld.

Men mag niet dogmatisch worden waar de Bijbel dat niet is. Het is waar dat het ontvangen van de Heilige Geest dikwijls gepaard gaat met tongentaal maar men kan uit de afwezigheid van de tongentaal niet concluderen dat men de Heilige Geest niet ontvangen heeft.

Toch geloof ik persoonlijk dat deze gave in principe voor elke gelovige is die vervuld is met de Heilige Geest ook al is dit, bijbels gezien, niet waterdicht te onderbouwen. In 1 Kor. 14:4 zegt Paulus:

1 Kor. 14:4 Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente.

Door de tongentaal wordt men persoonlijk opgebouwd. Zou God dit niet voor elke gelovige bedoelen? Waarom zou Hij dan dit aan de ene gelovige geven en aan de andere onthouden? Dit lijkt niet logisch. Als een geestvervulde gelovige niet in tongen spreekt dan moet men eerder denken aan bepaalde belemmeringen bij de gelovige (onbekendheid, vrees....) dan aan onwil van God. Verder zegt Paulus:

1 Kor. 14:5a Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt, maar liever nog, dat gij profeteerdet.

Dit lijkt een wat vreemde uitspraak als de gave niet voor iedereen bedoeld zou zijn. Overigens zijn beide teksten bedoeld om de profetie in de gemeente te stellen boven de tongentaal. Met profetie wordt de gehele gemeente gesticht en met de tongentaal alleen de gelovige zelf tenzij de tong ook uitgelegd mag worden:

1 Kor. 14:5b Wie profeteert, is meer dan wie in tongen spreekt, tenzij hij het ook uitlegt, zodat de gemeente stichting ontvangt.

Toch blijven er nog exegetische moeilijkheden. Hoe moeten we bijvoorbeeld de onderstaande teksten verstaan ?:

1 Kor. 12:10 aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen.

1 Kor. 12:11 Doch dit alles werkt een en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil.

1 Kor. 12:28 En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, bekwaamheid om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen.

1 Kor. 12:30 Hebben soms allen gaven van genezing? Spreken soms allen in tongen? Vertolken zij soms allen?

De Heilige Geest deelt een ieder toe gelijk Hij wil en blijkbaar (vers 30) is de gave van de tongentaal toch niet voor iedereen. Dit lijkt in strijd met 14:5a.

Hayford[1] legt uit dat het accent in 1 Kor. 12 ligt op de verschillende gaven van de Geest, in hoofdstuk 13 gaat het over de Geest van de gaven waarbij de liefde als vrucht van de Geest naar voren komt terwijl het accent in 1 Kor. 14 ligt op de taal van de Geest. In hoofdstuk 12 gaat het om de tongentaal als een specifieke gave die te onderscheiden is van de andere acht geestesgaven en dient ter opbouw van de gemeente, vooropgesteld dat er vertaling plaatsvindt. In hoofdstuk 14 gaat het in de eerste elf verzen om het privé-gebruik van de tongentaal waardoor men zichzelf sticht en niet de gemeente. Alleen de tongentaal met vertaling is stichtend voor de gemeente. Zonder vertaling begrijpt niemand het en dit gebruik van de tongentaal wordt dan ook verboden (vers 28).

Hayford onderscheidt dus twee soorten tongentaal:

- de 'gewone' tongentaal die in principe voor elke geestvervulde gelovige is en waarmee men niet tot mensen spreekt maar tot God (14:2). Paulus zou willen dat iedere gelovige deze tongentaal beoefent (vers 5)

- de tongentaal als één van de negen geestesgaven in 1 Kor. 12. Deze gave, waarbij vertaling vereist is, valt onder de beperking van 12:11. Inderdaad, niet alle gelovigen hebben deze gave (12:30).

Persoonlijk ben ik nog geen betere verklaring tegengekomen.

Eveneens wat moeilijk zijn de verzen 21 tot en met 25. Waarom is de tongentaal een teken voor de ongelovigen en de profetie voor hen die geloven? Pawson[2] geeft hier een aannemelijke verklaring voor. Men zie:

Paulus haalt in vers 22 van hoofdstuk 14 Jes. 28:11 en 12 aan:

11 Voorwaar, door mensen die een onverstaanbare taal spreken, en in een vreemde tongval zal tot dit volk spreken Hij, die tot hen gezegd heeft:

12 Dit is de rust, geeft de vermoeide rust, en dit is de verademing. Maar zij wilden niet horen.

God kondigt aan het ongehoorzame Israël het oordeel aan in de vorm van een buitenlandse overheerser (de Babyloniërs). Ze zouden in hun straten omringd worden door mensen met een andere taal. Ze zouden zich hierdoor buitengesloten voelen en inderdaad, de vreemde tong was een teken dat God hen verworpen had. Op dezelfde manier zullen ongelovigen die de samenkomst bezoeken het gevoel krijgen buitengesloten te zijn als ze zich omringd weten door vreemde talen. Een gemeente die zich erop richt om ongelovigen te bereiken zal zich veeleer op profetie gaan concentreren. Een begrijpelijke boodschap zal eerder het hart van een ongelovige raken dan een onbegrijpelijke boodschap.

Maar wat moeten we dan met vers 25: profetie is niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven? Pawson lost dit probleem op door te stellen dat de ongelovige hier een 'kandidaat-gelovige' zo niet een feitelijke gelovige is. God wil door Zijn volk tot hem spreken om hem, in zekere zin, thuis te doen komen.

10.3 Profetie

Hoofdstuk 14 gaat ook over profetie en volgens vers 1 moet vooral de profetie als geestesgave worden nagestreefd. Profeteren is spreken of aanzeggen namens God.

In het OT werd men door God tot het ambt van profeet geroepen. Voorbeelden hiervan zijn: Elia, Elisa, Jesaja, Jeremia etc. Bij de uitstorting van de Heilige Geest op de pinksterdag zien we een stroom van profetie ontstaan. Petrus zegt van deze dag:

Hand. 2:16 maar dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joel:

17 En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouderen zullen dromen dromen:

18 ja, zelfs op mijn dienstknechten en mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van mijn Geest uitstorten en zij zullen profeteren.

De gave van profetie is dan in principe beschikbaar voor elke gelovige, hoewel niet elke gelovige een profeet wordt in de zin de bedieningsgaven van Ef. 4:11:

Ef. 4:11 En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars,

Profeten zijn samen met de apostelen betrokken bij het stichten en bevestigen van lokale gemeentes (Ef. 2:20) maar voor de gave van profetie kan God in principe elke gelovige gebruiken (14:5 en 31). Het is m.i. echter niet zo dat ikzelf op elk moment dat ik maar kies kan profeteren. Vers 30 spreekt over ...een openbaring ten deel vallen m.a.w. aan een profetie gaat openbaring vooraf [3]. Bij de privé-tongentaal (de tongentaal die geen vertolking vereist) ligt dat anders: ik kan op elk moment in tongen spreken. Voor profetie is openbaring vereist, ik spreek immers namens God en dat betekent dat ik doorgeef wat de Heilige Geest tot een persoon, een groep personen of de hele gemeente te zeggen heeft.

Het bovenstaande komt overeen met wat er in Rom. 12:7 staat: Profeteren doen we naar gelang van ons geloof (Rom. 12:7). De NIV-vertaling zegt: in proportion to his faith en Het Boek: naar het geloof dat hij ervoor krijgt. Ons profeteren moet dus niet voortkomen uit de een of andere vage indruk maar uit het geloof dat God wil dat ik dit of dat doorgeef.

De inhoud van de profetie moet zijn: stichtend, vermanend (aanmanend bemoedigen of waarschuwen) of bemoedigend en verder moet profetie ook beoordeeld worden (vers 29). Zonder deze beoordeling is kan er wildgroei van allerlei profetieën komen en kunnen gelovigen misleid

worden. Lang niet alle "Zo spreekt de Heer" is werkelijk spreken van de Heer. 1 Thess. 5:19 ev. zegt:

19 Dooft de Geest niet uit,

20 veracht de profetieën niet,

21 maar toetst alles en behoudt het goede.

Een profetie toetsen we door:

- na te gaan of de inhoud bijbels is

- na te gaan of er voldaan is aan het criterium van 14:3

- na te gaan of de profetie overeenstemt met de specifieke omstandigheden van degene(n) tot wie de profetie gesproken wordt (bijv.: een profetie die een echtpaar met ernstige huwelijksproblemen voor een bepaalde bediening roept, is op zijn minst verdacht)

- na te gaan (indien mogelijk) hoe het met de geestelijke gesteldheid is van degene die de profetie uitspreekt

In de verzen 29 tot en met 32 wordt gesproken over profeten. De indruk ontstaat dat het hier over gelovigen gaat die de bediening van profeet hebben in de zin van Ef. 4:11. De context lijkt echter hiermee in tegenspraak [4]. Aan de orde is het ordelijk laten verlopen van uitingen van tongentaal en profetie in de gemeentesamenkomst. Eerst komen de tongen met vertolking aan de beurt (vers 27 en 28) en daarna de profetieën (vers 29-33). Wanneer hier dus over profeten gesproken wordt dan worden degenen bedoeld die profeteren en dat zijn niet noodzakelijkerwijs profeten in de zin van Ef. 4:11.

10.4 Moeten vrouwen zwijgen in de gemeenten?

De verzen 34, 35 en 36 vormen tezamen een zeer moeilijke passage. Ik heb daar tot op heden geen enkele bevredigende verklaring over gehoord. Verschillende pogingen zijn ondernomen men zie bijv. [5].

In de eerste plaats kan Paulus hier nooit een letterlijk verbod voor vrouwen op spreken in de gemeente bedoeld hebben. Dit zou in directe tegenspraak zijn met 1 Kor. 11:5:

Maar iedere vrouw, die blootshoofds bidt of profeteert, doet haar hoofd schande aan, want zij staat gelijk met ene, die kaalgeschoren is.

Verder zou het ook in tegenspraak met het 'ieder' in vers 26 en het 'allen' uit vers 31.

We moeten ook bedenken dat deze passage in de context staat van de orde in de gemeente m.b.t. tongen en profetieën, het zal daar dus waarschijnlijk mee te maken hebben. Mogelijk moeten we denken aan het beoordelen van profetieën wat een vinnig debat tengevolge kon hebben. Paulus stond vrouwen blijkbaar niet toe aan zo'n debat deel te nemen. Pawson[5] acht het waarschijnlijk dat Paulus hier vrouwen verbood om een discussie met de leraren in de gemeentesamenkomst aan te gaan. In plaats daarvan moeten ze thuis hun man opheldering vragen.

Een apart probleem vormt de uitspraak: ....zoals de wet zegt. Welke wet wordt hier bedoeld? In de eerste vijf boeken van Mozes wordt geen expliciete passage over deze problematiek aangetroffen. Pawson[5] wijst hier terug naar Genesis 2. Uit dit hoofdstuk blijkt dat de vrouw **uit, voor en na** de man gemaakt is en hieruit volgt haar 'ondergeschikte' positie ten opzichte van de man. Een soortgelijke gedachte vinden we ook in 1 Tim. 2:5-11.

Tegenwoordig doet men in veel evangelische gemeenten niet zoveel meer met deze passage. Een aantal gemeenten laten hierom de zusters geen predikbeurten houden. Persoonlijk lijkt het mij niet juist om dat uit vers 34 af te leiden.

De verzen 37 en 38 hebben m.i. betrekking op heel hoofdstuk 14 (en misschien bedoelt Paulus wel de hele brief) dus ook op de betreffende passage.

Vers 39 vat, in zekere zin, vers 1-25 samen en vers 4 de verzen 26-33 [6].

Verwijzingen

1. *Jack Hayford, The beauty of spiritual language, Nelson Word Ltd, Milton Keynes, 1993, pag. 141*
2. *David Pawson, Woord en Geest, Opwekkingslectuur, Putten, 2000, pag. 175-180*
3. *Gordon Fee, The First Epistle to the Korinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 695*
4. *Ibid., pag. 694*
5. *David Pawson, Leadership is male, Harper Collins Manufacturing, Glasgow, 1988, pag. 66-68*
6. *Gordon Fee, The First Epistle to the Corinthians, William B. Eerdmans Company, Grand Rapids, Michigan 1987, pag. 713*